Recensie: One life ****1/2

Kinepolis Antwerpen
maandag 26 februari 2024

foto © The Searchers

Recensie:
Waarom het bij één catharsis houden als je er twee in je film kan steken? Dat moet regisseur James Hawes wellicht gedacht hebben toen ie het script van One life las dat Lucinda Coxon en Nick Drake schreven op basis van het boek 'If It's Not Impossible…The Life of Sir Nicholas Winton' van Barbara Winton. En gelijk heeft ie: maar vooral het werkt. Want zelfs al heb je zoals wij meermaals de trailer gezien (die zoals vele de laatste tijd te veel verklapt), de tranen onderdrukken kan je niet naar het einde van de film toe. Zo goed is deze oerdegelijke prent opgebouwd. Al moet gezegd dat de lof ook grotendeels mag gaan naar de ijzersterke acteerprestaties van Sir Anthony Hopkins ('The Two Popes', 'The Father') en Johnny Flynn ('Emma', 'Beast').

Flynn speelt de jonge Nicholas Winton, Hopkins de gepensioneerde versie die van zijn vrouw dringend zijn bureau moet opruimen. Het staat er vol met dozen. Als ze straks grootouders zijn en op hun kleinkind moeten kunnen passen, moet er gewoon ruimte vrij gemaakt worden. Dus moet de man heel wat weggooien, opstoken, of naar de garage brengen terwijl zij een tijdje van huis weg is. Maar met een bruine lederen tas weet ie niet meteen wat gedaan. Zou ie die aan een Holocaustmuseum schenken of een bib, maar dan vergaart het daar stof? Feit is dat ie met de inhoud ervan een punt wil maken, we zijn 1988 Winton is dan een zeventiger, dat het de taak is van de overheid en de burgers om niet zo afwijzend te doen ten opzichte van vluchtelingen.
Want wat blijkt? Als twintiger werkte ie voor een bank in Londen. Maar een trip naar Praag in 1938 doet hem de ogen openen van wat er op dat moment werkelijk gebeurt in de wereld. Hij ziet er hoe er veel gezinnen op straat leven in barre omstandigheden. Een vluchtelingenkamp onwaardig. Die mensen hebben geen geld, geen eten, en moeten het stellen met wat ze links en rechts vinden om zo wat beschutting te maken tegen de regen, de wind en de kou. Maar bovenal zijn deze voornamelijk Joodse vluchtelingen bevreesd dat ze straks opgepakt zullen worden door de nazi's. De tijd dringt omdat elk moment ook Praag bezet kan worden door de Duitsers. Winton zal samen met onder andere Doreen Warriner (Romola Garai), die het Praagse kantoor van het Britse Comité voor Vluchtelingen leidt, kinderen van vluchtelingen op de trein naar Londen te zetten zodra er een pleeggezin voor hen gevonden is in het VK.
Daarbij moet ie de publieke opinie bespelen via de media die zijn foto's uit Praag publiceren en zo de situatie aankaarten zodat ie pleeggezinnen kan vinden, maar ook donaties omdat de overheid een garantie van 50 pond per kind vraagt. Het is maar één element van de bureaucratische mallemolen waarin ie zich moet zien te navigeren om voor die kinderen de nodige visums te bekomen.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Beetje bij beetje wordt duidelijk dat naarmate de Tweede Wereldoorlog zich steeds nadrukkelijker aankondigt, de toestand van deze kinderen en gezinnen hachelijker wordt. Maar niet alleen dat, ook de ganse operatie om hen op de trein te krijgen, wordt steeds gevaarlijker. Zeker wanneer er elk moment een einde kan komen aan de open grenzen tussen landen en dus het vrij verkeer van mensen, goederen en diensten. Om een voorbeeld te geven: tijdens een van de intimiderende controles vraagt een nazi zich af wat ze in het VK met een wagon vol Joodse kinderen willen aanvangen…

One life kent wel wat parallellen met Schindler's list. En in zekere zin kan je Winton de Britse Oskar Schindler noemen. In de twee films wordt bijvoorbeeld ingezoomd op een meisje, bij Schindler's list wordt zij in een rode jas getoond terwijl de rest van de film in zwart-wit is. In One life zie je Winton affectie koesteren voor een 11-jarig meisje dat zich ontfermt over een baby.

Beide hoofdpersonages zie je zich ook afvragen of ze wel genoeg gedaan hebben. Hadden ze niet meer mensen kunnen redden? In het geval van Winton waren het 669 kinderen, de meeste Joods. Dat hadden er 250 meer kunnen geweest zijn, mocht die laatste trein niet op 1 september 1939, de dag dat de oorlog officieel uitbrak, vertrekken en tegengehouden zijn maar eerder richting Londen sporen. Slechts 2 kinderen zouden dat overleven…

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.